

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶνα,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆος τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
καὶ ὅταν ἔχω ἐπαρχίας — καὶ ὅταν ἔχω ἐξωτερικόν,
ἐπεὶ καὶ τοὺς πτωχεύει — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γὰρ καὶ χρόνος — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅσον χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανίνα καὶ οὐνιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιὰ δεκάρα.

Ὅκτω καὶ εἴκοσι τοῦ Ἰουνίου,
μεγὰλὴ κίνησις τοῦ Βασιλείου.

Πέντε καὶ εἴκοσι σὺν ἑκατόν,
παντοῦ κοφίματα μετ' ἐμεῶν.

Ἴδου καὶ ἄρθρον σοβαρόν,
κατάλληλον εἰς τὸν καιρόν.

Φαίνεται λοιπὸν κι' ὁ βασιλεὺς νὰ κἀνὴ τὰ λουτρά του,
πρὶν ἡμεῶν μᾶς ἔφυγε καὶ ἡ βασίλισσά του.
Ἐπὶ τὴν πύρρην πύρρην κι' ἀέρας ὅταν πανιά τους,
ἐπὶ νὰ δοῦν τί γίνεται γὰρ τὸ καλὸ τοῦ κράτους,
ἐπὶ νὰ φῶν, ἄς πᾶν νὰ πλοῦν, ἄς πᾶν νὰ γλεντίσουν,
κι' ὅταν κι' αὐτοὶ μετ' ὀφρῶμα συμπαθειῶν γυρίσουν.

Μιλῶνουν τοῦτο τὸν καιρὸ οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Ῥώσοι
πρὶν θὰ μᾶς πάρῃ ἀπ' τοὺς δὺὸ μὲ τὸ δικό του μέρος,
ἐπὶ εἰς δὲν ἔχομε γὰρ τὸν καυγᾶ τους γνῶσι
ἐπὶ τοῦ κι' ἀξένοιαστοὶ διαβαίνομε τὸ θέρος.
Μᾶς θέλει σύμμαχον, καθεὶς μᾶς θέλει φίλον,
ἐπὶ Ἑλλὰς κατήντησε τῆς ἔριδος τὸ μῆλον.

Πρὶν πεζεβέγκης εἶν' αὐτός, ποῦ δὲν θὰ μᾶς θελήσῃ,
ἐπὶ καὶ τὰ μανίκια του γὰρ μᾶς δὲν θὰ ξεσχίσῃ;
Πρὶν πεζεβέγκης εἶν' αὐτός, ποῦ γὰρ γὰρ μᾶς θὰ βγάλῃ;
ἐπὶ καὶ τὴν πατρίδα μου, ποῦδ' οὐδ' ἔχει καὶ πάλιν!
ἐπὶ ἀπάνω καὶ τὰ δὺὸ ἀνδρειωμένα χέρια,
ἐπὶ καὶ τὴν σου ἄς κτυπᾷ εἰς τοῦρανοῦ τὰ στέρια.

Κι' ἂν ἔλθῃ ὁ Σαλίσουρὸς μὲ τοὺς δικούς του ὅλους
κι' ὁ Γλάδστων μὲ τὸ ζήτημα τῆς Ἰρλανδίας πέση,
τότε κι' ἐμεῖς πηγαίνομε μαζί μὲ τοὺς χαχόλους
καὶ τοὺς Ἑγγλέζους στέλλομε ὅσον διάβολο πεσκέσι.
Ἄλλ' ἂν ὁ Γλάδστων ἰσχυρὸς σταθῇ ὅσον ἐξουσίαν,
τραβοῦμε τότε μιὰ κλωτσιὰ ὅσον σύμμαχον Ῥωσσίαν.

Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ, Ἑλληνες, θὰ βγοῦμε κερδοσμένοι,
καὶ ἂν μιὰ πόρτα μᾶς κλεισθῇ, ἡ ἄλλη μᾶς ἀνοίγει,
μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτὰς καθεὶς μᾶς προσμένει,
ἐδῶ οἱ Ῥώσοι κι' ἀπ' ἐκεῖ ὁ Γλάδστων κι' οἱ Οὐγγοί.
Καὶ τώρα ὅπως πάντοτε δὲν εἶναι παῖς γέλα
νᾶχῃ κανεὶς ὅσον πλάϊ τοῦ τὴν ἀσπρὴν φουστανέλα.

Μαλλόνετε, μαλλόνετε σὺν πεινασμένοι σκύλοι,
ὡς μέλλοντές μας σύμμαχοι κι' ἐλκρινεῖς μας φίλοι.
Ἄλλ' οἱ Ῥωμῆοι τὴν κοῦτρα τους γὰρ τέτοια δὲν σκοτίζουν
καὶ τρώγοντας καὶ πίνοντας τὴν Ἄρτα φοβερίζουν.
Μὰ γράφουνε καὶ μιὰ γραφὴ μεγάλη ὅσον Κομπότη,
φτύνουν τὰ γένεια τοῦ Κατῆ καθὼς καὶ τοῦ Δεσπότη.

Φε.—Δὲν ξέρεις μὲ τὴν κλάρα τοῦ τί φόβο ποῦ τὴν πῆρα!

Φα.—Ἀπάντησέ μου γρήγορα καὶ μὴ μοῦ τὰ μπερδεύῃς.

Φε.—Γιατί, βρέ τζάνουμ, νὰ μὲ σκῆς, γιατί νὰ μὲ παιδεύῃς;
Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς,
κάτσε ἀπάνω 'στὸ σσφᾶ τοιμποῦκι νὰ καπνίσῃς.

Φα.—Δὲν θέλω σοῦπα τίποτα καὶ πάψε τὴ μουρμούρα,
γιατὶ νὰ νοιώθω ἀρχισα 'στὸ χέρι μου φαγοῦρα.

Φε.—Ἐλα κοντὰ μου κάθισε ἀπάνω 'στὸ μεντέρι.

Φα.—Γνωρίζεις κάθε ἀνθρώπος πῶς δύο πῆρας φέρει,
τὴν μίαν μὲν ὀπίσω του, τὴν ἄλλην ἐμπροστὰ του,
κι' ἡ μία ἔχει τὰ καλὰ, κι' ἡ ἄλλη τὰ κακὰ του.
Ἀλλὰ ἐγώ, βρέ Μπέη μου, ὅπου τὸν κόσμο ξέρω,
δὴδ μαναδέλαις 'πίσω μου καὶ δὴδ 'μπροστὰ μου φέρω,
κι' ἔταν καμμὶχ περίστασις ὥσαν κι' αὐτὴ μοῦ λάχῃ,
τσακίζω καὶ τῆς τέσσερης 'στοῦ καθενὸς τὴ ράχῃ.

Φε.—Βρέ βγάλε τὰ παπούτσι σου καὶ κάτσε σταυροπόδι.

Φα.—Μὲ ἔλη τὴ φιλία μας μὴ μὲ θαρρῇς γιὰ βῶδι.
Σᾶς ξέρω καὶ μᾶς ξέρετε...

Φε.— Τόκα λοιπὸν τὸ χέρι.

Φα.—Σοῦ εἶπα κάθε ἀνθρώπος πῶς δύο πῆρας φέρει...

Φε.—Καήκανε τὰ Γιάννενα κι' ἐγίνηκαν ντιδάνι,
'Αλῆ Πασσᾶς νᾶναι καλὰ κι' αὐτὸς τὰ ξαναφτεῖναι.

Φα.—Λοιπὸν 'στὰς ἐρωτήσεις μου δὲν ἀπαντᾷς καθόλου;...
ἀλλὰ θὰ πᾶτε γρήγορα θαρρῶ κατὰ διαδόλου,
σὲ βεδαίνω δὲ κι' ἐγώ κι' ὁ Περιλῆς καὶ ὅλοι
πῶς μιὰ γιὰ πάντα γρήγορα θὰ φύγῃς γιὰ τὴν Πόλι,
πῶς γρήγορα ἡ ἀπιστος τοῦ Κορανίου φάρα
θὰ νοιώσῃ ἀπ' ὀπίσω τῆς τοῦ Τράκκας μας τὴν κλάρα,
καὶ δὲν θὰ μείνῃ φερετζές, σαλδάρι καὶ πασοῦμι...
Καὶ τί ἀπῆντησες λοιπὸν 'στὸν κύριον Δραγούμη;

Φε.—Ἐλα νὰ πιῶμε, ἀδελφέ, καὶ ὅλα ξέχασέ τα...
μὴν εἶσαι ζόρικος πολὺ...

Φα.— Ὅρσε, γαμπρέ, κουφέτα!..

Γιατί, βρέ, τοὺς ἐπῆγατε μὲς 'στὴ Θεσσαλονίκη;

Φε.—Γιατὶ ἐκεῖνοι τῷθελαν ἀπὸ κουδαρνταλῆκι,
κι' ἐμεῖς γιὰ διασκεδάσι τοὺς 'κάναμ' ἕνα γύρο.

Φα.—Μὲ ἔλη τὴ φιλία μας θαρρῶ πῶς θὰ σὲ δείρω,
κι' ὅρσε καμπόζαις ματσουκίαις ἀπὸ καρδίας μέσης,
γιὰ νὰ σφιχθοῦν καλλίτερα αἱ φιλικαὶ μας σχέσεις.

Ἕνα τραγοῦδι φάλλω θλιβερὸ
γιὰ κάθε τζογαδόρο σοβαρό.

Μὴ σιμώνῃς 'στὴ Λέσχη ἀπάνω,
θᾶδρης κόκκαλα μόνο ριγμένα
καὶ χαρτιὰ 'δῶ κι' ἐκεῖ πεταμένα
νὰ σκορποῦν εἰς ἀνέμου πνοήν.

Δὲν θὰ 'δῇς μὲς 'στὴ μέση τραπέζι,
δὲν θ' ἀκούσῃς κοκκάλων τριγμούς,
τζογαδῶρων βαθεῖς στεναγμούς,
καὶ βλαστήμιας μὲ τόσῃν βοήν.

Μπακαρά δὲν θὰ παίζῃς σὰν πρῶτα,
κι' οὔτε πλέον μὲ στόμ' ἀνοικτὸ
θὰ προσμένῃς ἐννὰ καὶ ὀκτῶ
'στὸν παγκιέρη ἐμπρὸς νὰ φοράρῃς.

Δὲν θὰ παίζῃς τὴ δόλια πασέτα,
δὲν θ' ἀκούς τὸ σκληρὸ δὲν 'μπορεῖ,
οὔτε πᾶτσι κανεὶς θὰ βαρῇ,
κι' οὔτε σέτε ποτέ σου θὰ πάρῃς.

Δὲν θὰ βλέπῃς 'στὴν πράσινη τσίχα
νὰ σκορπιέται σὰν ρύζι τὸ χρήμα,
κι' οὔτε σότος θάλθῃς ἀλὰ πρίμα,
οὔτε γάτσα ποτέ θὰ σὲ φέρουν.

Μὴ σιμώνῃς κοντὰ εἰς τὴ Λέσχη,
εὐζωνάκια τὸν δρόμο σοῦ φράζουν,
διαλύσου, ρὲ βλάμη, φωνάζουν,
κι' ἂν 'μιλήσῃς, ἀμέσως σὲ δέρνουν.

Καὶ 'μπορεῖς τώρα σὺ, τζογαδόρε,
νὰ περνᾷς μὲ δουλειὰ τῆς στιγμαῖς
καὶ γιὰ πέντε καὶ δέκα δραχμαῖς
νὰ ἰδρώνῃς καὶ οὐ σὰν χαμάλης;

'Αφοῦ δίχως φροντίδες 'μπορεῖς,
ἂν ἡ τύχη μιὰ μένη νυχτιὰ
εἰς τὰ σότα σὲ ρίξῃ χαρτιὰ,
τοῦ θεοῦ τὰ ἐλέη νὰ βγάλῃς;

Σὲ λυποῦμαι, πτωχὲ τζογαδόρε,
καὶ ἀντὶ 'στὴ δουλειὰ νὰ ἰδῶσῃς,
πὶθ καλὰ ἕνα τέλος νὰ δώσῃς
εἰς αὐτὴν τὴν ἀθλίαν ζωὴν.

Μὴ σιμώνῃς 'στὴ Λέσχη ἀπάνω,
θᾶδρης κόκκαλα μόνο ριγμένα
καὶ χαρτιὰ 'δῶ κι' ἐκεῖ πεταμένα
νὰ σκορποῦν εἰς ἀνέμου πνοήν.

Γνωστοποιεῖται τοῖς πολλοῖς
πῶς ἦλθε Χάη δαμαλῖς.

Ἄν δαμαλῖδα πράγματι ἀληθινὴν ζητῇτε,
'στὸ Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Λεωνῆ θὰ εὕρῃτε
καὶ ὅποιος μπόλῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν δαμαλῖδα βάλῃ,
οὐδὲ τὴν ἀνεμοβλογιὰ ποτέ του δὲν θὰ βγάλῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὴ τῶν «Ἐυφρονούντων» — γόκτα μᾶρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.

Π.—Μὰ
για
ἀφο
πῶς
παρ